

brug af, at man ikke fik lukket det der hul, sad Dyremose jo og ventede på, at regeringen skulle færdiggøre sit arbejde med L 99, erhvervsskatteforslaget, hvor man havde pillet forslaget fra den socialdemokratiske tid ud. Man sad stille og roligt og ventede på det.

Lovforslaget bliver vedtaget ved tredje behandling i maj 2002. 14 dage efter møder TDC og Dyremose, som jo kender hele systemet fra sin tid som konservativ finansminister, op ovre i Statens Ligningsråd – det fremgår også – og beder om at få det her fradrag, for nu skal der nemlig ydes fradrag til TDC, for nu har vi en regering, der har sikret, at det fradrag kan køre igennem.

Det er jo sammenhængen. Det er det, der er konsekvensen af det her. Altså, det er jo sådan, man gør det! Det er fuldstændig klart belyst – fuldstændig klart belyst. Og hvis fru Pia Christmas-Møller skulle være i tvivl, vil jeg sige: Jeg har også siddet i ligningsrådet. Jeg ved godt, hvordan tingene hænger sammen derovre.

Kl. 13.25

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jamen jeg er nødt til at hæfte mig ved, hvad der står i undersøgelseskommissionens rapport. Og der står ganske klart, at hverken skatteministeren eller statsministeren på det pågældende tidspunkt havde kendskab til de her skattehuller. Det står klokkeklart. Og det kan hr. Verner sen jo også selv stave sig frem til.

Og så alt det andet, som foregår i hr. Verner sens hoved, sådan nærmest gedulgt sammen-spist spind og forræderisk sammensværgelse, jamen altså, det er der ikke det mindste – det mindste – der peger på i undersøgelseskommissionens rapport, som jeg i øvrigt ikke har grundlag for at klandre noget, for så vidt angår kvaliteten.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Som bekendt indeholder undersøgelseskommissionen ikke en stillingtagen til eller en drøftelse af ministres ansvar, og statsministeren har også flere gange sagt, at vi må tage det i Udvalget for Forretningsordenen. Der fik vi så ikke drøftelsen, nu tager vi den her i salen. Jeg vil gerne kvittere for ordførerens bemærkninger, dem var jeg glad for.

Men jeg vil gentage de to spørgsmål, som jo ikke er afklaret ved undersøgelseskommissionen, og som kun Folketinget kan forholde sig til.

Det ene spørgsmål er: Er det en acceptabel fremgangsmåde, at den endelige beslutning om, hvorvidt en bestemmelse skal gå ind eller ej, bliver truffet af departementschefen i Skatteministeriet og ikke af ministeren? Er det acceptabelt, sådan at det er departementschefens ansvar og ikke ministerens ansvar? Jeg citerede her ordret fra statsministerens forelæggelse i Skatteudvalget, som er optrykt i beretningen.

Det andet spørgsmål er: Der står, at skatteministeren ikke blev orienteret ved sin tiltræden om, at man ved at tage denne bestemmelse ud holdt et skattehul åbent. Skal en minister ikke selv spørge ind til det? Når man tager en bestemmelse ud, skal han så ikke spørge: Jamen hvad betyder det i praksis? Skal han ikke læse den bestemmelse, man tager ud? Skal han ikke læse sit eget lovforslag?

De to spørgsmål ville jeg ønske at vi kunne få et positivt svar på.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg tror, at hr. Auken ligesom jeg – og jeg tror i øvrigt alle tilstedeværende her i salen – har oplevet den situation, hvor man siger: Uh, bare jeg lige havde spurgt sådan, bare jeg lige havde sagt sådan, bare jeg lige havde gjort sådan. Der er jo intet så befriende og skønt som bagklogskabens styrke. Og der kan man selvfølgelig altid sige, at spørgsmål med fordel kunne være blevet stillet i den og den situation.

Det korte af det lange er, at hverken statsministeren eller skatteministeren har haft den konkrete viden, som er grundlaget for, at man overhovedet kan komme og gøre et ansvar gældende her. Man har ikke haft den viden. Så kan man sige: Jamen burde man ikke i situationen have søgt at skaffe sig den viden? Fantasien har altså ikke rakt til at stille de spørgsmål i den konkrete situation, og derfor er det meningsløst at begynde at forholde sig til disse hypotetiske forhold her.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Den bestemmelse, man piller ud – ændring af selskabsskattelovens § 31, stk. 6 – beskriver nøje, hvad der sker, hvis man ikke gennemfører den pågældende bestemmelse. Den siger, at virksomheden så har en række muligheder for gratis